

Mynd Jens K. Vang

Jákup Mørk

So at siga øll seyðaskinnini, sum verða tumbaði av seyðum ymsastaðni í landinum, fáa í dag somu lagnu. Tey enda sum burturkast í einari bingju, sum síðani verður avreidd til IRF ella KOB, har øll tonsini enda sum roykur á veg út í reinu luftina kring okkum.

Á undanfarnu síðum hava vit verið í Havnardali, har vit vitjaðu Poul Müller, bónda, ímeðan hann tók lívið av, og fletti nakrar seyðir.

Ein av teimum spurningum, sum vit settu honum undir vitjan okkara var, um hann nýtti skinnini til nakað sum helst, og var svarið stutt og greitt nei! Orsøkin til hetta er, at tað als ikki kann svara seg hjá

bóndunum at selja skinnini. Eftirspurningurin er lítill og eingin, og tískil er prísurin heldur ikki tann stóri. Harumframt eru eisini útreiðslur av hesum, við tað at skinnini skulu handfarast væl, um tey skulu seljast. Eisini er neyðugt salta tey, fyri at tey skulu halda sær, og tá farmagjald verður íroknað, stendur bóndin eftir við einum tapi, um so er at hann ætlar sær at selja skinnini.

Eisini ullin

Ikki eru tað bara skinnini, sum verða tveitt burtur. Stórir partur av ullini, sum stavar frá seyðinum, endar eisini sínar dagar sum burturkast. Fyrr varð tikið til at »ull er Føroya gull«, men tað man vera langt síðani,

at henda lóg var galdandi fyri Føroyar. Ístaðin verður ullin brend, ella tað sum verri er, rekt fyri vág og vind, soleiðis at hon er til ampa fyri fólk og fæ.

Á Suðuroyar Ullavirki hava vit fingið fatur á Árna Brattaberg, og hava vit spurt hann, hvørja áskoðan teir hava á henda trupulleika.

Árni sigur størsta trupulleikan vera, at tað er lítil nytta í at hava eina góða vøru, um so er at hon ikki verður keypt av teimum fólki, sum hon er ætlað til. Hetta vil aloftast viðfæra, at framleiðarin av vøruni fær stórar trupulleikar, tí ov lítið av peningi kemur í kassan.

Á Suðuroyar Ullavirki hava teir tó gjørt eina roynd at gera nakað við henda trupulleika. Ullin, sum har verður nýtt, verður sjálvsagt virkað til tógvi, men sambært Árna, so er hetta als ikki nóg mikið til at bera virkið. Tískil hava teir eisini lagt seg eftir at geva brúkarinum eitt líðugt produkt. Teir hava fingið fólk at designa nakrar vørur, sum kunnu framleiðast úr tógvinum, og er úrslitið av hesum, at tað í dag ber til at keypa alskyns vørur frá Ullavirkinum. Talan er sjálvandi um væl kendu føroysku vørurnar so sum tryggjur og líknandi, men eisini ber til at keypa sær kjólar, niðurdeilir, jakkar og frakkar.

Sumt verður bundið og sumt verður vovið, men felags fyri allar vørurnar er, at tær eru virkaðar úr somu rávøruni.

Á Torginum í SMS

Árni greiður okkum annars frá, at teir í dag byrja eina framsýning á Torginum í SMS, har tað ber til hjá fólki at síggja, hvussu vørur teirra síggja út.

Er onkur sum hevur góð hugskot til aðrar framleiðslur úr hesi rávøruni, eru boðini frá Árna, at teir er opnir fyri øllum hugskotum, og fólk eru vælkomnir at seta seg í samband við teir.

Árni sigur annars, at hetta eftir hansara tykki er best gongda leiðin, um vit vilja

menna hesa vinnu í Føroyum. Hann vísir í hesum sambandi á, hvussu langt Íslendingar eru komnir í sínari menning av vinnuni. Um tað eitt nú hevði borið til at ment hesar vørur, soleiðis at tað gjordist »in« hjá ungum fólki at gingið í hesum vørum, so hevði nógv verið vunnið fyri vinnuna. Onkur vil kanska halda, at tað ljóðar ikki serliga smart at fara í dans í einum niðurdeili úr føroyskum tógvi, men hinvegin er tað heldur ikki altíð, at tað sum er móti sær serliga smart út við fyrsta eygnabráði.